

Nežeiskite Judo!!

Per beveik 60 metų, kuriuos praleidau šiame pasaulyje, man teko nelaimė susidurti su įvairiais išdavikais – kai kurie iš jų buvo tikri didieji, kurie man buvo labai artimi. Visi jie slėpėsi už gerumo kaukės – vadinamieji draugai, save krikščionimis vadinantys žmonės, kai kurie puikiai išmanantys Bibliją – visi tvirtindami, kad juos kankina gyvenimas, ir pasakodami kitas melodramatiškas istorijas. O giliai širdyje visada buvo tas pats: išnaudojimas, dažniausiai finansinio pobūdžio. Tarsi parazitai, spaudžiantys prisisiurbti jūsų kraujo, arba mažos asmenybės, pasiklydusios savyje – dauguma jų narcizai, turintys didingų minčių apie save, bet visiškai nesusijusių su realybe. Atsiprašymai ir panašūs dalykai jų žodyne seniai pamiršti. Kai juos atpažįsti – o tu juos atpažinsi, nes anksčiau ar vėliau jie praranda savikontrolę savo tyliame išnaudojime ir atskleidžia savo tikrąjį veidą – jie be jokio gailesčio pereina prie kitos aukos. Žmonės juos vadina Judo. Ir čia noriu sustoti, nes manau, kad šiam personažui – Judui – darome neteisybę. Taip, Judas išdavė. Jis išdavė tyriausią sielą, kada nors vaikščiojusią šioje žemėje. Tą, kuris iš daugelio kitų išsirinko jį ir įtraukė į artimiausią dvylikos apaštalų ratą. Tą, kuris leido jam matyti, kaip Jis prikelia mirusiuosius, atveria akis nuo gimimo akliesiems, suteikia raupsuotiesiems mažų vaikų odą ir dovanoja neįgaliesiems džiaugsmą vaikščioti. Tą, kuris suteikė jam ir šią galią – ir leido jam pačiam daryti šiuos stebuklus! Kristus pašaukė Judą būti apaštalu! Bet Judas Jį išdavė – ir išdavė dėl pinigų. Judas buvo pinigų mylėtojas ir smulkus vagis. Lygiai kaip įvairūs smulkūs vagys, kuriuos esu pažinęs, kurie visada prie žmonių prieina su draugiška kauke. Ar Judas mylėjo Kristų? Žinoma, jis Jį mylėjo tam tikru mastu. Bet jis taip pat mylėjo pinigus. „Ką man duosite, kad jį išduočiau?“ – paklausė jis vyriausiųjų kunigų, kurie be dvejonų sutiko sumokėti trisdešimt sidabrinių, o tai buvo nemaža suma – pusės metų uždarbis tuo metu. Jis pamiršo stebuklus, pamiršo idėjas, pamiršo savo meilę Kristui. Arba, tiksliau sakant, jis jos nepamiršo. Jis įrodė, kad tai buvo netikra meilė. Tos trisdešimt sidabrinių monetų pavertė ją netikra meile. Jos svėrė daugiau ant svarstyklių. Atėis laikas, kai bus pasverta

meilė Kristui. Į kitą svarstyklių pusę bus padėta kažkas – Judui tai buvo trisdešimt sidabrinių monetų; kitiems – kažkas kitas, finansinis ar ne. Ir tada meilė Kristui pasirodo esanti nepakankama, silpna, netikra. „Mene, Tekel, Peres“, – kaip Dievo ranka parašė Belšacarui. „Tu buvai pasvertas svarstyklėse ir pasirodei esąs per lengvas“ (Danieliaus 5, 25). Taip yra ir su įvairiais išdavikais, kuriuos esu sutikęs. Galbūt jie patys nežino, kad išduos. Jie gali manyti esą tavo draugai ir Kristaus draugai. Bet kai atsiskleidžia trisdešimt sidabrinių, jie mielai juos susikiša į krūtinę ir nusiunčia tave prie kryžiaus. Tačiau čia palyginimas su Judu ir baigiasi. Nes vos tik Judas pamatė, kad Kristus vedamas nukryžiuoti, jis prarado savitvardą. To jis nesitikėjo. Jo sąžinė ėmė jį kankinti. Jis suprato, ką padarė. Jis nubėgo į šventyklą ir išmetė sidabro monetas tiesiai į vyriausiųjų kunigų veidus! „Aš nusidėjau, išdavęs nekaltą kraują!“ – sušuko jis (Mato 27:4)!! Judas atgailavo!! Šventajame Rašte tai aiškiai pasakyta, tačiau visi ėmėsi mums aiškinti, kodėl, jų nuomone, „atgaila“ ir „sąžinės graužatis“ yra skirtingi dalykai. Galbūt Judo sąžinės graužatis netelpa į jų susikurtą pasakojimą. Išdavikas – kaip ir šiuolaikiniai išdavikai – nesigaili savo poelgių. Jis neišmeta sidabrinių monetų. Jis iki pat pabaigos lieka išdaviku ir ciniku. Ir būtent taip elgiasi daugelis šiandieninių išdavikų. Jie lieka išdavikais iki pat pabaigos. Jie taip išpuoselėjo savo ego, kad jų sąžinė tapo nutirpusi, nebeegzistuojanti. Kaip nejautrūs gyvūnai, jie pereina prie kitos aukos. Bet Judas taip nepasielgė. Judas neperėjo prie kitos aukos. Jis apmąstė. Jis suprato, kas įvyko. Jis ėmėsi žingsnių atgailos link. Jis išpažino savo nuodėmę. „Aš nusidėjau“, – tarė jis. „Aš išdaviau nekaltą kraują!“ Jis paėmė pinigus – sidabrines išdavystės monetas – ir išmetė jas jiems į veidus. Judas atgailavo. Bet jis negalėjo pakelti to, ką padarė, todėl paėmė virvę ir pasikorė. Judas turėjo sąžinę. Jis savanoriškai sumokėjo už savo išdavystę savo gyvybe. Bet tai nepadėjo. Įdomu, ar Judas buvo išgelbėtas? Visa krikščioniškoji literatūra puolė jį, sutelkdama dėmesį į baisų Kristaus išdavystės poelgį. Bet Dievas nori, kad visi būtų išgelbėti ir pasiektų tiesos pažinimą (1 Timotiejui 2:4). Taigi tą dieną pamatysime, kas nutiko Judui. Bet jis atgailavo ir parodė tai ne žodžiais, o darbais. Sidabrinių monetų maišelis nebuvo jo krūtinėje. Jis jį grąžino. Net jo pasikabinimas buvo atpirkimo veiksmas. Sumokėti savo gyvybe už

padarytą blogį. Taigi, nepalyginkime Judo su įvairiais neatgailaujančiais išdavikais, kurie nešioja sidabro monetas savo krūtinėje, kasdien jas skaičiuoja po vieną ir šypsosi dėl savo „pasiekimų“. Judui net į galvą nebūtų atėjęs toks dalykas. Taigi jie yra kur kas blogesni už jį.

Atsižvelgiant į tą sumaištį, kurią susitikimas su išdaviku atneša į žmogaus gyvenimą, kaip šie išdavikai atsidūrė mano kelyje – o galbūt ir jūsų? Atsitiktinai? Kas žino. Bet pats Kristus pasirinko Judą, išdaviką. Ar Jis nuo pat pradžių žinojo, kad šis Jį išduos? Galbūt pasakytumėte: „Argi Dievas nežino visko?“ Taip, Jis žino, bet Jis suteikia visiems žmonėms galimybių, ir galiausiai pats žmogus nusprendžia, kuriuo keliu eiti. Jis pasirinko Judą, žinodamas, kas jis yra, ir kokia piktadarybė glūdi jo širdyje, kuri vieną dieną išaiškės. Vis dėlto Jis suteikė jam galimybę. Tai, kad Judas Jį išduos, nebuvo neišvengiama. Kristus nenorėjo, kad jis Jį išduotų. Jį būtų nukryžiuavę net ir be Judo išdavystės. Būtų rastas kas nors kitas – ne iš artimiausio rato tų, kuriuos Kristus pasirinko vieną po kito – ir tas žmogus būtų Jį išdavęs. Kristus asmeniškai pasirinko Judą, kad šis būtų arti Jo. Jis patikėjo jam pinigų maišelį, nors ir žinojo, kad šis vagiliauja. Ir vis dėlto Jam nieko nesakė. Galbūt Jis pagalvojo: „Galbūt jis atgailaus. Duosiu jam dar vieną šansą.“ Jis žinojo jo širdies klastingumą; Jis žinojo jo praeitį – juk žmonės nevirsta vagimis per naktį – bet priėmė jį arti savęs. Jis pripažino šio vyro meilę Jam ir galbūt tikėjosi, kad ta meilė sustiprės ir kad trisdešimt sidabrinių jos nesugebės apversti aukštyn kojomis. Štai kodėl Jis jam suteikė šansą. Ir būtent tai Kristus daro daugeliui išdavikų, o galbūt Jis tai padarė per mane ir tave: Jis suteikia jiems šansų. Galimybių netapti išdavikais. Galimybių mylėti. Galimybių palikti savo tamsią praeitį už nugaros. Pradėti iš naujo. Kai kurie gali pasinaudoti ta galimybe. Kiti, tačiau, išlieka ištikimi tol, kol neatsiranda viliojantis pagundimas – trisdešimt sidabrinių. Vos tik pasirodo ta pagunda, jie griebiasi tų trisdešimties sidabrinių ir parduoda savo tikėjimą – arba, tiksliau sakant, paverčia jį klastote. Tikiuosi, kad vieną dieną jie atgailaus, net jei jau paėmė trisdešimt sidabrinių ir negali jų grąžinti. Dievas priima visus, kurie atgailauja. Jis niekada neuždarys durų tikrai atgailaujančiam žmogui. Bet galiausiai smėlis smėlio laikrodyje išbyra, ir ateina pabaiga. Ir tada atgailai nebėra

vietos. O tie, kurie buvo išduoti, turėtų rasti paguodą žinodami, kad vykdė Dievo valią – jie elgėsi ištikimai, su meile ir užuojauta, laikydamiesi savo principų ir Evangelijos principų, netgi tų žmonių atžvilgiu, kurie to nenusipelnė – ir už tai tą Dieną, apie kurią parašyta: „Ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą iš jų akių; nebebus nei mirties, nei sielvarto, nei verksmo. Nebebus skausmo, nes buvusiosios dalykos praėjo.“ (Apreiškimo 21:4)